

Forfatter: Winther, Christian

Titel: SAUVEGARDEN

Citation: Winther, Christian: "SAUVEGARDEN", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 3. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr03val-shoot-workid56126/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

SAUVEGARDEN.

Trompeten skingred', og Kartoven
Sin Torden sendte høit mod Sky;
Hver Bonde spændte Hest fra Ploven,
Og flyede ræd fra By til By;
Thi Fiendens Grumhed fælt husered',
Stridshingsten gik i Bondens Sæd,
Og hvor en Rytter blev kvarteret,
Der sukked' Manden, Qvinden græd.

Ei heller varede det længe,
Saa kom til os en Corporal,
Sin Hest han tøired' i vort Vænge,
Og tog Qvarteer udi vor Sal;
Der sad han stolt og knebelsbartig,
Med fast og dristigt Øiekast,
Og talde Tydsk, og var uartig,
Og skreeg paa Mad og Viin i Hast.

Men knap indtraadte jeg til Manden
Med Kruset ad den ene Dør,
Saa smutted' der ind ad den anden
En Fyr, jeg ikke mærked' før;

Ret som et Barn han sprang i Stuen,
Og raabde: »min Hr. Officier!
»Jeg beer dem, høfligt tag til Huen,
»Jeg Sauvegard' i Huset er!»

Hr. Corporalen blev saa stille,
Jeg veed ei selv, hvoraf det kom,
Men næppe saae han paa den Lille,
Saa blev han gandske dannet om;
Ei længer stolt han løfted' Næsen,
Han blev saa tam og blød og øm,
Og alt det frække Junkervæsen
Var nu forsvundet som en Drøm.

Al Commanderen svandt af Tålen;
Nu heed det kun: »aa, vær saa god!»
Heel høflig blev Hr. Corporalen,
Og tabde reent sit tydske Mod.
Han glemde reent den fæle Banden,
Jo mæn, dertil blev han for peen,
Han torde næppe sige Fanden, —
Han blev en gandske anden Een.

Imens hos Egnens andre Stakler
Fælt rasede Soldatens Trods,
Saa gjorde ved sit Ord Mirakler
Den lille Sauvegard' hos os.
En Ven han skabde af en Fiende,
En Due af en Ørnesjæl,
Mig gjorde han til Herskerinde,
Og Corporalen til — min Træl.

Men Sauvegarden selv var rigtig
En lille nydelig Person,
Af Væsen fin, af Mine vigtig,
Som Een af fornem Extraction;
Berømt som Krieger var han, Rygtet
Hans Daad mig siden har fortalt;
Alverden for hans Vaaben frygted',
Thi han vandt Seier overalt.

Naar Corporalen i vor Have
Mig fulgde, eller til vor Bæk,
Den lille Vagt ham holdt i Ave,
Hvis han sig gjorde altfor kjæk;
Han stedse sværmede omkring os,
Han var saa fuld af Spøg og List,
Og han fortalde tusind Ting os,
Som aldrig før vi havde vidst.

Hvad Bækken mener, naar den risler
Forbi en ung Forglemmigei,
Hvad Luften synger, naar den hvisler
Om Blomstens Øre paa sin Vei;
Hvad Maanens Ansigt vel vil sige
Med sine melancholske Træk: —
Det lærde han os læse, lige
Saa godt som Skrivt med Pen og Blæk.

Af Nattergalens Sang i Krattet,
Af Lærkens muntre Morgenchor,
Som aldrig før vi havde fattet,
Vi lærde næsten hvert et Ord;

Han kunde os et Skrivt oplade
I hver en Lilies Hjertekrog,
Og lod os læse Rosens Blade,
Som var det i en Psalmebog.

Tilsidst han knytted' vor Forening,
Til Kirken førde han os hen,
Vi saae, det var hans Hjertensmening,
At han af Hjertet var vor Ven;
Thi som Forlover stod han sammen
Med Fader der, og hørde paa
Vor Eed, vort Ja og Præstens Amen,
Da vi for Herrens Altar laae. —

De mener nok, det var paa Tide,
Jeg skulde sig Dem hans Navn?
Hver Elsker faaer det nok at vide,
Omslynget af den Elsktes Favn;
Og for de andre gode Venner
Vil det nok ogsaa blive klart;
Thi mærker han, De ham ei kjender,
Saa hævner han sig sikkert snart.

KONGENS SKYGGE.

I.

Hans Haar var Sne, hans Ryg var bøiet,
Hans Knæ var skjælvende, var mat,
Og Sjælens Straaler gennem Øiet
Knap trængde ud fra Kummers Nat.